

БОЖАНА АПОСТОЛОВА • МАЛКАТА БОЖАНА В МАГАЗИН ЗА СМЕХОРИЙКИ

Издателство Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:

в категория Българска художествена литература (2002);

в категория Издание за деца (2007);

в категория Разпространение на българската книга (2011)

Бронзов лъв на Асоциация *Българска книга* – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)

Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

Плаките за цялата поредица са подарък от ГЕД ООД - София с дълбоко уважение към Божана Апостолова за нейния талант и човеколюбие.

Калинка Стайкова

© Божана Апостолова, автор, 2013

© Костадин Костадинов, художник, 2013

© Костадин Чонов, редактор, 2013

© Издателство Жанет 45, 2013

ISBN 978-954-491-926-9 (мека корица)

ISBN 978-954-491-927-6 (твърда корица)

Божана Апостолова

Малката
БОЖАНА
В МАГАЗИН ЗА
СМЕХОРИЙКИ

Нарисува: Костадин Костадинов

Малката Божана бе застанала пред хладилника и предлагаше какви ли не вкусотии: сладолед, мляко, сок, банани, чипс... Те бяха нарисувани върху магнитни картончета, залепени на вратата на хладилника, и представляваха нейния магазин.

– Хайде, татко, купи си нещо!

– Добре. Ще си купя бутилка мляко и три сандвича.

– Не искаш ли и сок от портокал?

– Може. Но давай по-бързо! Време е за закуска, майка ти вече прави кафето.

– Купи си и бисквитки „Орео“, с топло мляко. Или капучино.

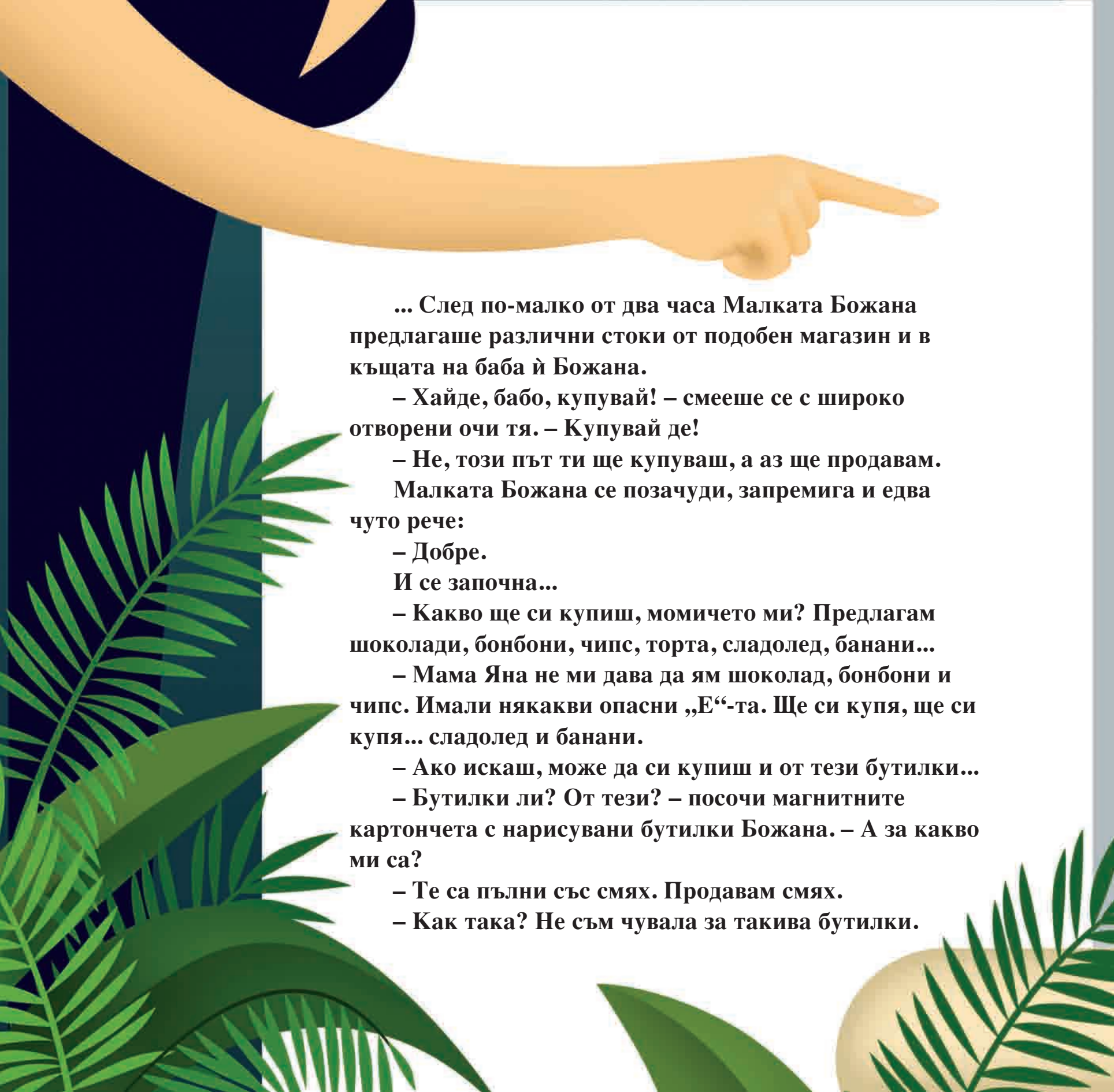
– Добре, дай и от бисквитите. И колко струва всичко това?

– Шестнайсет.

– Шестнайсет какво? – погледна я въпросително татко ѝ.

– Ами шестнайсет! – разпери ръце тя.

... След по-малко от два часа Малката Божана предлагаше различни стоки от подобен магазин и в къщата на баба ѝ Божана.

– Хайде, бабо, купувай! – смееше се с широко отворени очи тя. – Купувай де!

– Не, този път ти ще купуваш, а аз ще продавам. Малката Божана се позачуди, запремига и едва чуто рече:

– Добре.

И се започна...

– Какво ще си купиш, момичето ми? Предлагам шоколади, бонбони, чипс, торта, сладолед, банани...

– Мама Яна не ми дава да ям шоколад, бонбони и чипс. Имали някакви опасни „Е“-та. Ще си купя, ще си купя... сладолед и банани.

– Ако искаш, може да си купиш и от тези бутилки...

– Бутилки ли? От тези? – посочи магнитните картончета с нарисувани бутилки Божана. – А за какво ми са?

– Те са пълни със смях. Продавам смях.

– Как така? Не съм чувала за такива бутилки.

– Ами така. Измислих си ги. Ти се смееш, а аз наливам смеха ти в бутилки. Може и в буркани. Запечатвам истории, случки, вицове – всичко онова, което те е разсмяло. После ги продавам, а хората ги купуват. И като се нагълтат със смях... и се смеят, смеят... Ти колко бутилки искаш?

– Амиии... – чудеше се малката Божана.

– Добре тогава. Щом се чудиш, ти ще продаваш, а аз ще купувам. Моля ви, госпожице, дайте ми една бутилка смях.

– Заповядайте, ето. Само бутилка ли искате? Има и буркани. Смях в бутилки и смях в буркани. Купете си колкото искате.

– Браво, мъничката ми! Давай и от двата вида! Аз ще пия смях от буркана, а ти – от бутилката. А може да си сипеш и в паничка. И ще си направим весело!

Докато баба ѝ Божана надигаше буркана, малката Божана шумно пиеше смях от бутилката, тупайки се по коремчето.

– Ох, ох, колко весело ми стана! Ха-ха-ха... – превиваше се баба ѝ.

– Ха-ха-ха... – имитираше я малката Божана.

– Ох, ох... – продължаваше да се превива баба ѝ. – Поду ми се коремът от смях. Виж го колко голям е станал.

– И моят е надут, бабо. Пипни го!

– Знаеш ли, хрумна ми нещо. Ако искаме да ни спаднат коремите, трябва много да се смеем. Хайде да напишем едно смешно стихотворение, за да се посмеем от сърце. Аз ще пиша, ти ще ми помагаш. Започвам първо аз: „Тя си сипа смях в паничка...“

Малката Божана се задавяше от смях, но успя да добави: „... и го хапна сладко“.

An illustration of a hand holding a white cup. The hand is light-skinned and is shown from the side, with fingers wrapped around the rim of the cup. The cup is white and has a simple, clean design. The background is dark blue with a white geometric shape in the top left corner. The floor is a light blue grid pattern.

– Ами сега? – извика баба ѝ. – Трябва ни рима за паничка. Как беше? „Тя си сипа смях в паничка...“

– Птичка, бабо, птичка! – смело извика малката Божана.

– Браво, момичето ми! Я да видим сега... Каква беше римата? Паничка – птичка. Става ли? Ами да – „чуруликна като птичка“.

И така, ту баба Божана, ту малката Божана... Когато малката Божана не може, помага ѝ баба Божана. Накрая двете Божани написаха цяло стихотворение. Ето го, за да се посмеете и вие, деца:

Тя си сипа смях в паничка
и го хапна сладко,
чуруликна като птичка,
после лудо захихичка.

.....

Чуди ѝ се мама, чуди ѝ се татко:
„Бре, дете, какво ти стана?“

.....

Туй е тайна на Божана
и си мисли тя засмяна:
„А пък с баба се разбрах
да си купим още смях.
Смях в бутилки и буркани –
всичко весело да стане!“

Малката
Божана
В деня на
боклуците

Божана Апостолова

Божана Апостолова

Малката
Божана
В подводния
Свят

Малката
Божана
В нощта на
чудесата

Такава беше малката Божана – весела лудетина. За нея казваха, че е особено дете. Е, вече поотрасна, стана по-самостоятелна, по-деликатна, по-общителна, по-мила... а и някак по-разбрана. Съчиняваше си истории или помагаше на баба си да ги измисля. Веднъж я попита:

– Защо трябва ти да одобряваш илюстрациите на книжките за Малката Божана? Защо трябва ти да ги харесаш?

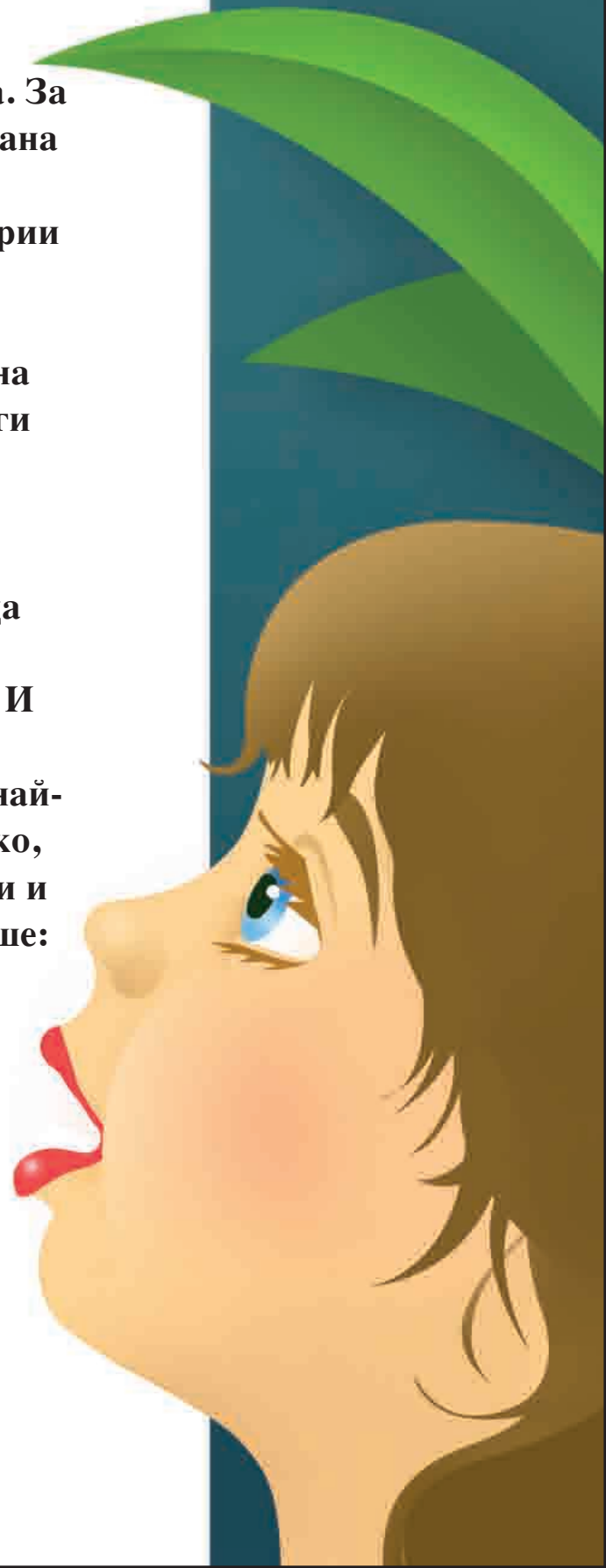
– Ами кой?

– Аз – твърдо заяви тя. – Нали аз ги написах!

– Как така ти ги написа? Че ти още не можеш да пишеш, бабче!

– Ами кой ти ги казва бе – отсече Божана. – Аз. И никой друг.

Най-впечатляващо при малката Божана бе, че най-много разбираше от себе си. Тя даваше тон на всичко, което се случваше около нея и въртеше на пръста си и малки, и големи. Даже от време на време изфучаваше: „Махай се, не те искам!“ или просто отпъждаше с жест нежелания обект, животно или човек. После тръгваше към някакви нейни си неща, които явно ѝ бяха по-интересни. А когато харесваше нещо, го харесваше с цялата си душа.

An illustration showing a hand holding a glass jar on a table. The hand is positioned on the left side of the frame, with fingers wrapped around the jar. The jar is clear and appears to be empty. The table has a light blue and white checkered pattern. In the foreground, the back of a white wooden chair is visible, with its curved top rail and several vertical slats. The background is a plain white wall with a dark blue vertical stripe on the left and a light blue vertical stripe on the right.

– Бабо, имам идея.

– Каква идея?

– Ами за бурканите и бутилките със смях. Нали те са пълни със смешни истории?

– Не само с истории. С приказки, с вицове, с разни забавни случки... Някои от тях са взети и направо от твоите преживявания.

– Да де, разбирам. Слушай ме сега. Измислих една игра: аз ще отворям бутилка със смях, а ти ще разказваш историята или случката, с която е пълна.

– Защо само аз ще разказвам? Бурканите и бутилките са пълни със смеха на всички ни. Така че ти също трябва да разказваш. Може в момента да си съчиняваш, но трябва да е нещо весело и смешно.

– Ох, май ще ми е трудно...

– Ти всичко можеш, момичето ми! Така че да започваме...

– Внимавай, бабо, отворям първата бутилка!

Малката Божана посегна към магнитно картонче с нарисувана бутилка, взе го в ръце, хвана наужким бутилката за гърлото и умело имитира отварянето ѝ.

– Изненадааа! Отворих я! Хайде, бабо, разказвай.

